

נופי כתיבה

תחלה אני מתרגל אל הנוף.

גנה, ובה
עצים ולעץ
עלון ובה
עלה מצלצל.

קפה המול פטפוטים,
עיני אנשים נעוצות בי.

וחדרי, עשרים שנות הכרות אינטימית.
אבל כדי לכתב צריך
להתרגל אל הנוף. אולי
הצבע התקלף. אולי
תמונה עקמה.
או שתופיע יתושה על הדף
ואז אמחה את זמזומה
במחיאית כף לא רצונית.
או שנמלה בדייק תחצה
בחריצות את הקיר, אשר
לפני שנים בחרתי את גונו
האפרסקי. בעברה אולי תפר
את שווי המשקל של השיר.

ביוגרפיות

"מקומו של הספר
בתוך האש
כי לה הוא שייך" (חזי לסקלי)

את השיר הזה כתבתי
אני. לא-אני
דפקתי ת'ראש כשהרהרתי לעצמי
בכפל הפנים של מה
שאנו מכנים "עולם", כגון:
חלון, כף יד, שפה.
לא-אני למדתי בי
ואם אי, כדי
למכר ספרים בקניון. לא-אני
עשיתי קבע, שנתים וחצי. לא-אני
נולדתי בקריה בתל-אביב
(כשעוד היה שם בית יולדות)
וכעבר שנים קברתי את אמא.
אני נולדתי עם עמי באושוויץ, בעצם לא,
לפני, על-יד, בבוכנולד
של המאה הראשונה לספירה.
אני נולדתי בלהבות ההן,
אני עשן הזמן. לא-אני
לא אתה לא אהבים שמדברים
על עשן וזמן, אבל
שירים עשויים עשן וזמן,
מקומם באש השורפת
את

העט, הניר.